

James
Datterson

VADÍ, NEVADÍ

Copyright © 2015 by James Patterson

Translation © Ondřej Duha, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu

přeložil Ondřej Duha

Redakční úprava Jana Pleskotová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-891-1

Pro Dr. Susan Bouwareovou a Gail Pondovou

prolog

ZVYK JE ŽELEZNÁ KOŠILE

Jedna

Každé ráno sedm dní v týdnu se doktor Stephen Hellerman přesně ve čtvrt na šest vynořil ze svého skromného cihlového domu v koloniálním slohu, stojícím v idylickém městečku Silver Spring v Marylandu, a uběhl deset kilometrů. Přesněji řečeno devět kilometrů a devět set osmdesát metrů.

Bez ohledu na roční období, jestli byl právě letní čas nebo ne, ještě panovala tma, nebo se právě rozednívalo, když si protahoval lýtkové svaly o vysoký dub stínící většinu přední zahrady, tento uznávaný neurolog v nemocnici Mercy v nedalekém Langley málokdy při běhu zahlédl jinou lidskou bytost.

Přesně tak to chtěl.

Přestože se nikdy neoženil, na schůzky chodil jen zřídka a s přáteli se scházel ještě řidčeji, nedalo se říct, že ten osmačtyřicetiletý doktor by neměl rád lidi; prostě mu víc vyhovovala samota. Být sám znamenalo neocitnout se v pokušení podělit se s někým o svá tajemství. A doktor Stephen Hellerman měl tajemství spoustu.

A teď k nim přibýlo jedno zbrusu nové. *Opravdu parádní.*

Jako obvykle zabočil ze své příjezdové cesty doleva, zamířil na sever po Knoll Street a pak doprava do Bishop Lane, která se mírně stáčela, než se napojila na přímou Route 9, vedoucí podél městské vodní nádrže. Odtamtud už nebylo vidět nic než voda nalevo, hustý les napravo a omšelý šedý asfalt pod podrážkami jeho tenisek značky Nike Flyknit Racer.

Hellermanovi se líbil zvuk, který boty vydávaly při běhu, rytmické pleskání odměřující jeho kroky jako metronom. A ještě víc se mu zamlouvala skutečnost, že se může soustředit jen na ten zvuk a vytěsnit všechno ostatní. V tom spočívala skutečná krása jeho ranního běhu – dokonale mu pročistil mysl.

Tohle ráno se něčím lišilo a Hellerman si to uvědomil ještě dřív, než se mu na čele objevily první kapky potu.

Pleskání nezabíralo.

Jeho nové tajemství – necelých dvanáct hodin staré – se nepodobalo žádnému z těch, která měl zašifrovaná v hlavě tak, aby nebyla nikdy odhalena. Skutečnost, že Hellerman tajně pracuje pro CIA, která mu posílá plat na účet v zámorí, a že se zapojil do lékařského výzkumu, který by žádná zdravotní komise nikdy neschválila, bylo tajemství, které si vybral sám. Jeho rozhodnutí. Dohody, které uzavřel se svým svědomím v rámci machiavelistického kompromisu tak velkého, že by si jím vysloužil vlastní křídlo v síni slávy racionalizace.

Ale jeho nové tajemství? To bylo jiné. Nepatřilo mu.

Nebylo jeho, nemohl si ho nechat.

Ať se snažil sebevíc, pleskání podrážek nestačilo na to, aby mu tu myšlenku vyhnalo z hlavy, třeba jen na hodinu.

Hellerman přesto běžel toho rána dál, stejně jako jindy. Byla to rutina. Zvyk. Devět kilometrů devět set osmdesát metrů, každý den v týdnu. Pokaždé stejná trasa.

Náhle se však zastavil.

Pokud by to neudělal, narazil by do ní.

Dva

Na krajinici Route 9 parkovala bílá dodávka se zvednutou kapotou a řidič se skláněl nad motorem, z něhož syčela pára. Stál k Hellermanovi zády. Neslyšel ho přicházet.

„Sakra!“ zaklel chlap a ucukl rukou. Ať se na motoru dotkl čehokoliv, bylo to moc horké. Jako by mu to pára neříkala dost jasně.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Hellerman.

Muž se otočil, překvapený, že není sám. „Zdravím,“ řekl. „Jo, jsem v pohodě, díky. Ještě kdybych mohl říct to samý o týhle mizerný dodávce.“

„Přehřála se, co?“

„Myslím, že teče hadice chladicího systému. Tahle voda mi snad pomůže dojet na konec trasy,“ odpověděl muž a ukázal na láhev Poland Spring, postavenou na chladiči. Usmál se. „Pokud ovšem nejste automechanik.“

„Ne, jenom obyčejný doktor,“ usmál se Hellerman.

„Opravdu? Jaký obor?“

„Neurolog.“

„Doktor přes mozek, jo? Nikdy jsem se s žádným nesetkal.“ Chlapík nalil trochu vody na zátku chladiče, aby ji ochladil, a pak ji znovu zkusil odšroubovat. „Jmenuju se Eddie,“ řekl.

„Já jsem Stephen.“

Hellerman potřásl Eddiemu rukou a díval se, jak vyprazdňuje láhev do chladiče. Vypadal docela mladě, něco přes třicet. A také zdravě. Jako lékař a fanatický běžec měl Hel-

lerman sklon si takových věcí všímat. Pokaždé, když se s někým setkal poprvé, ho okamžitě zařadil do kolonky „ve formě“ nebo „z formy“. Eddie byl ve formě.

„Jo, to by mělo pomoci,“ řekl Eddie a našrouboval zátku zpátky.

Hellerman mezitím pohlédl na bok bílé dodávky. Nebylo tam žádné logo ani označení, avšak Eddie na sobě měl šedé šortky a košili s krátkým rukávem, stejně jako řidič FedExu nebo UPS.

„Povídal jste, že máte svou trasu,“ řekl Hellerman. „Vy doručujete zásilky, Eddie?“

Eddie se znovu usmál. „Něco takovýho,“ řekl a zabouchl kapotu. „Ale abych mohl doručit, doktore Hellermane, musím nejdřív naložit.“

Hellermanovi se zkroutily prsty v teniskách. Ne snad proto, že Eddiemu neřekl své příjmení, ale šlo o způsob, jakým Eddie tu větu vyslovil – ta věta samotná, sakra – co mu v hlavě spustilo poplašný zvonek.

Abych mohl doručit, musím nejdřív naložit? To může znamenat jenom jedno, pomyslel si Hellerman.

Ta zásilka byl on.

Zvuk, který uslyšel pak, jen potvrdil jeho podezření. Otevřely se posuvné dveře dodávky. Eddie nebyl sám.

Z auta vyskočil muž, který mohl být Eddieho bratr, ne-li jeho klon. Stejný věk, stejně ve formě. Jeden hlavní rozdíl? Pistole, kterou držel.

„Víte,“ řekl ten muž a namířil Hellermanovi na hrud', „jednou z prvních věcí, které se při tréninku naučíte, je nemít žádné zvyky. Nikdy neobědvat ve stejné restauraci, nikdy neběhat každý den po stejné trase. Ale vy vlastně nejste vycvičený agent, že ne, doktore Hellermane? Jste jenom civilní spolupracovník.“ Ukázal na dodávku. „*Nastupte.*“

Zvážit své možnosti trvalo Hellermanovi pouhou vteřinu. Žádné neměl. Aspoň ne takové, které by mu nepřinesly kulku do těla.

Nastoupil tedy do skříňové dodávky bez oken. Nákladový prostor byl prázdný. Teď až na něho. „Kam jedeme?“ zeptal se.

„To záleží na tom, jestli dokážete zachovat tajemství,“ odpověděl muž s pistolí.

Svá slova doplnil hlasitým smíchem, z něhož se okamžitě stal nejprotivnější a nejděsivější zvuk, jaký Hellerman v životě slyšel. I poté, co se dveře zavřely, k němu doléhal hlasitě a zřetelně. Až dokud...

Prásk! Prásk... prásk!

Znělo to jako bouchací kuličky, ale Hellerman dobře věděl, co to bylo. Nepochybně výstřely. Tři.

Co to sakra...?

Tři

Ten se zbraní nebyl jediný, kdo měl zbraň.

Než Hellerman vůbec začal přemýšlet o tom, co se stalo vně dodávky, otevřel Eddie dveře na straně řidiče a rychle se posadil za volant. Svou Berettu M9 zasunul do držáku na kelímky tak ležérně, jako by to bylo velké moka ze Starbucks.

„Teď jste v bezpečí,“ řekl a nastartoval motor, „ale musíme odsud zmizet. Rychle.“

„*Kdo jste, Eddie?*“ zeptal se Hellerman.

„Nejmenuju se Eddie,“ odpověděl, zařadil rychlost a sešlápl plyn.

Pneumatiky zakvílely, vyhodily štěrky z krajnice a Hellerman se zezadu zoufale chytil opěradla spolujezdce. Zatímco sledoval, jak tachometr vylétl na šedesát, osmdesát a na stovku, čekal, že Eddie bude v hovoru pokračovat, ale nedočkal se.

„Dobře, a kdo byl ten s vámi?“ zeptal se Hellerman.

„Chlap, který se vás chystal zabít,“ odpověděl nepravý Eddie. „Jakmile dostane, co chce.“

„A co to je?“

„To mi povězte vy.“

Hellerman kupodivu věděl úplně přesně, co má nepravý Eddie na mysli. Muselo jít o jeho nové tajemství. „*Mluvíme o tom klukovi?*“

„Ano, přesně... o tom klukovi. Kde je? Musíme ho dostat dřív než oni.“

Ručička tachometru už vylezla přes sto deset. Nejvyšší povolená rychlost na Route 9 byla šedesátka.

„Počkejte chvíli,“ řekl Hellerman. Už byl zase naprosto zmatený. „Kdo jsou oni?“

„Ti, kteří vyvinuli sérum. O tom vám ten kluk pověděl, nebo ne? O tom, co objevil. To sérum.“

„Jak to víte?“

Nakonec se mu to nepravý Eddie rozhodl vysvětlit. „Jsem od FBI,“ řekl.

Kdyby Hellerman seděl na sedadle, spadl by z něj. Nemohl uvěřit vlastním uším. „Chcete mi tvrdit, že FBI nastrčila do CIA tajného agenta?“

„Někdo je musí držet na uzdě.“

„Tím, že jednoho z nich zabije?“

„Bylo to buď vy, nebo on, takže slovo, které hledáte, ve skutečnosti zní ‚děkuju‘.“

„Omlouvám se,“ hlesl Hellerman. „Děkuju.“

„Není zač. Ale teď mi musíte pomoci,“ spustil nepravý Eddie. „*Kde je? Nemůžeme ho chránit, když nevíme, kde je.*“

Proti takové logice nemohl Hellerman nic namítat. Konec konců byl živoucím důkazem její správnosti. Pan nepravý Eddie – nebo jak se ten chlap vlastně jmenoval – mu právě zachránil život. Tak vysypal, co věděl, sice že se ten mladík chystá na cesty.

„Víte to jistě?“

„Ano,“ řekl Hellerman.

„A co po vás chtěl, abyste udělal?“

„Rozšířit tu zprávu interně. Dneska dopoledne se mám sejít se zástupcem ředitele.“

Nepravý Eddie, jehož skutečné jméno bylo Gordon, pohlédl na Hellermana ve zpětném zrcátku. „Díky,“ zamumlal a pokývl hlavou. „Cením si toho, že mi říkáte pravdu.“

„Nápodobně,“ odušil Hellerman.

„Jo, když jsme u toho... Musím vám povědět ještě něco.“

„O co jde?“

Gordon strhl volant a sjel na krajnici. Obrátil se na Hellermana a pokrčil rameny. „Když jsem říkal, že dělám pro FBI, tak jsem *lhal*.“

A pak, bez sebemenšího zaváhání, sáhl tam, kde měl být kelímek s kávou, popadl Berettu M9 a střelil Hellermana do hlavy.

Potom obrátil dodávku a jel vyzvednout svého parťáka, kterého ve skutečnosti nezabil.

I to byla lež.

kniha jedna

CO VÍ PRAVDA

Kapitola 1

Být to někdo jiný, jakákoliv jiná žena, mělo by to drtivý dopad na jeho mužnost a jeho sebedůvěra by se rozpadla na prach.

Nebyla to jakákoliv jiná žena. Byla to Claire.

„Co je ti k smíchu?“ zeptal se.

Přímo uprostřed milování dostala záchvat smíchu. A pořádný. Celá postel se třásla.

„Omlouvám se,“ řekla Claire a snažila se přestat. To ji rozesmálo ještě víc. Komicky krčila nos, což ji dělalo ještě hezčí, než byla.

„Sakra, tebe rozesmál sex? Zase dělám všechno špatně,“ zažertoval jsem. Aspoň jsem doufal, že žertuju.

Opřela se lokty o matraci a konečně mi to vysvětlila. „Jenom jsem si vzpomněla, jak jsi...“

„*Opravdu?*“ hlesl jsem. „Na tohle jsi myslela?“

Mezi mnou a Claire existovalo jisté propojení, které nám na základě naší společné minulosti umožňovalo uhodnout, co se ten druhý chystá říct nebo udělat. Aby bylo jasno, tu minulost tvořily dva roky oficiálního chození, následované dvěma lety přátelství (s výhodami), protože naše kariéry uznávaný vztah zásadně komplikovaly.

Překvapivě – nebo možná ne – jsme spolu nikdy nebyli šťastnější.

Claire mě s úsměvem objala. „Dobře víš, že mi to vždycky připadalo milé,“ dodala. „Dokonce rozkošné.“

„A jak víš zase ty, stalo se to před více než třemi lety a jsem si celkem jistý, že jsem byl opilý.“

„Nebyl jsi opilý,“ zavrtěla hlavou.

„Už jsou to rozhodně víc než tři roky. Neměla by na to platit nějaká promlčecí lhůta?“

„Na mužův první pokus mluvit oplzle v posteli? To si nemyslím.“

„Jak víš, že jsem to udělal poprvé?“

Pohlédla na mě s kamennou tváří. „*Chci ti naplácat jako Santovi.*“

Dobře, dostala mě.

„Tak jo,“ přikývl jsem. „Chyba začátečníka. Na svou obranu chci říct, že to bylo těsně před Vánoci.“

„Samozřejmě,“ řekla Claire, „to je taky hlavní pravidlo oplzlostí v posteli. *Být aktuální.*“

„Teď se mi prachšprostě pošklebuješ.“

„Ne, jsem si celkem jistá, že jsem se ti pošklebovala už dřív,“ upřesnila. „Ale abys věděl, chci ti dát druhou šanci.“

„V žádném případě.“

„Proč ne?“

„Mám to stejně jako Charlie Brown s fotbalem. Proto,“ řekl jsem.

„Slibuju, že se tentokrát smát nebudu.“

„To určitě ne, Lucy.“

„Ne, vážně.“ Claire zvedla hlavu z polštáře a jemně mě políbila na spodní ret. „Tak se předvedte, pane Manne.“

Pohlédl jsem na ni a čekal, až řekne, že si dělá legraci. Tím, že mě oslovila příjmením, to někdy naznačila. Teď však ne.

„Zdržuješ to,“ nedala se odbýt.

„Jsem v koncích. V červnu moc svátků není.“

Claire to se mnou hrála jako obvykle. „Příští týden máme Den vlajky,“ připomněla. „Co třeba něco o tvé žerdi?“

„Moc vtipné.“

„I když teď je trochu schlíplá.“

„Podíval jsem se pod pokrývku. „No a čím je to vina?“

Náhle mě popadla a převrátila na záda. Najednou seděla obkročmo na mně a z očí si odhrnovala dlouhé kaštanové vlasy.

„Někdy se toho musí ujmout ženská,“ řekla.

Sklonila se k mému uchu a pošeptala mi žádost, jakou jsem nejspíš nikdy předtím neslyšel. Nemravnou. Vulgární. Obscénní.

Moc se mi líbila.

Než jsem jí stihl předvést, jak moc, oba nás zmrazil hrozný zvuk, který naplnil pokoj.

Teď jsem opravdu nevěřil vlastním uším.

Kapitola 2

Claire se ode mě odpojila, to je asi nejpřesnější termín, a sáhla pro „Stopku“ na nočním stolku. Tak jsem mu přezdíval. Když zazvonil, všechno ostatní ustalo.

„Je mi to líto,“ řekla, než přijala hovor.

„Nápodobně,“ utrousil jsem polohlasně.

Claire měla celkem tři mobily. První, iPhone, pro osobní účely, přátele a příbuzné.

Druhý, BlackBerry, byl služební. Claire S. Parkerová byla reportérka pro celonárodní kauzy v *New York Times*.

Její třetí telefon, stará motorola, byl také pracovní. Až na to, že jeho číslo měla jen velice malá a dobře vybraná skupinka lidí. Její zdroje.

A to byl další důvod, proč se pro ten mobil hodila přezdívkou Stopka. Identita zdrojů končila u ní, dál se nedostala. Ani její redaktor, ani šéfredaktor, dokonce ani soudce Reginald McCabe se nikdy nedozvěděli jméno ani jediného jejího zdroje.

Co se týkalo soudce McCabea z oblastního soudu Spojených států, ten zašel tak daleko, že obvinil Claire z pohrdání soudem, když odmítla odhalit totožnost svého zdroje poté, co byla předvolána v případě vraždy, do které byl zapletený americký vojenský atašé při OSN. Vyneslo jí to šestatřicet dní v nápravném zařízení Taconic v Bedford Hills, stát New York. Musím uznat, že jí ta oranžová kombinéza slušela.

„Haló?“ řekla Claire.

Nepsaná pravidla, která platila, když brala tyhle hovory, byla prostá. Pokud jsem byl v jejím bytě v centru, musel

jsem vstát a poskytnout jí soukromí. Byli jsme u mě, tak jsem měl práva domácího. Když potřebovala soukromí, musela odejít z ložnice.

Zůstala však sedět na konci postele. Nahá.

Chvilku poslouchala, starý otlučený vysouvací telefon přitisknutý pěvně k uchu. Pak se hlasem plným překvapení zeptala: „*Počkat, vy jste tady ve městě?*“ Rychle do sebe začala tukat ukazováčkem a palcem a kroutit ve vzduchu záěstím. Kdybych byl číšník v restauraci, přinesl bych jí účet. Věděl jsem, co ve skutečnosti chce.

Naklonil jsem se k nočnímu stolku, který jsem měl blíž, a vytáhl zásuvku. Když jsem jí podal propisku, chystal jsem se jí přistřčit nějaký papír. Všiml jsem si, že sáhla po žlutém bloku položeném na vysoké hromádce knih, které jsem se chystal přečíst. Většinou šlo o životopisy, ale našla se mezi nimi i trocha historické fikce.

Zatímco Claire čmárala něco do bloku, zíral jsem na stovky pih na oblinách jejích ramenou. Můj pohled sklouzl po páteři dolů a já se usmál při vzpomínce na Block Island před několika lety. Tehdy jsem jí mazal záda a schválně jsem nechal nenamazaný kousek ve tvaru mých iniciál TM.

„Trevor Mann!“ vykřikla večer, když je postřehla v zrcadle, než vstoupila do sprchy. Uhodila mě pěstí do ramene – silněji, než by se od její křehké postavy čekalo – a propukla v smích. „Mám ochrannou známku!“

Ještě teď, když jsem trochu zamžoural v šeru ložnice, jsem rozeznával většinu písmena T a kousek M. Nebo jsem si to aspoň namlouval.

„Dobře, nikam nechodte,“ řekla Claire do telefonu.

Sakra.

Doufal jsem, že zavěsí, otočí se a řekne: „Tak kde jsme skončili?“ Věděl jsem však, že je to jen zbožné přání. Když se na mě ohlédla přes rameno, bylo mi všechno jasné.

„Musíš odejít?“ zeptal jsem se.

Naklonila se a políbila mě. „Promiň.“

Tatáž nepsaná pravidla mi zakazovala se vyptávat. Když jsem se díval, jak se obléká, a viděl dychtivost v jejích pohybech, nedalo mi to.

„Ty něco máš, vid’?“ řekl jsem. „Něco velkého.“

Přikývla s potouchlým úsměvem.

Hleděl jsem na ni a čekal na něco, na cokoli, čím by mi naznačila, o co jde. Musel jsem vypadat jako pes sedící pod kuchyňským stolem a tiše čekající na zbytky.

„Já vím,“ hlesla nakonec, „ale musíme mezi sebou zachovat nějaká tajemství.“

Zapnula si poslední knoflíček blůzy, vrátila se k posteli a naposledy mě před odchodem políbila.

„Ráno mi zavolej,“ požádal jsem.

Usmála se. „Slibuju.“

Asi o dvě hodiny později mě s trhnutím probudilo vyzvánění mobilu. Bylo před jednou v noci.

Volala Clairina starší sestra z Bostonu. Plakala a nedokázala ze sebe dostat souvislé slovo. Ani nemusela. Vlastně jsem to tušil, už když jsem bral telefon. *Mezi mnou a Claire existovalo jisté propojení.*

Stalo se něco strašného.